

Sygn. akt II K 623/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. w Szczytnie Doroty Krzyny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 lutego 2017 r. sprawy:

E. S. (1), s. K. i M. z d. K., ur. (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 03.12.2014 roku, sygn. akt II K 566/14, za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 09 lipca 2014 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 16.02.2015 roku, sygn. akt II K 673/14, za czyn z art. 288 §1 k.k. popełniony w dniu 25 października 2014 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- 3) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 08.09.2016 roku, sygn. akt II K 68/16, za czyn z art. 178a §1 k.k., popełniony w dniu 10 września 2015 r., na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności;

I. na podstawie art. 569 §1 k.p.k., art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k., w brzmieniu przepisów obowiązującym przed 01.07.2015 roku, łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach sygn. akt II K 566/14 i II K 673/14 (opisanymi w pkt 1 i 2) i w ich miejsce wymierza skazanemu E. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza okres odbytej już kary w sprawie II K 373/14 oraz okres pozbawienia skazanego wolności w dniach od 09.07.2014 r. do 10.07.2014 r. i od 25.10.2014 r. do 27.10.2014 r.;

III. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania,

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do kar z wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawie II K 68/16 (opisanego w pkt 3) umarza;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

E. S. (1) skazany został następującymi prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Szczytnie :

- 1) z dnia 03.12.2014 roku w sprawie sygn. akt II K 566/14, za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 09 lipca 2014 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2) z dnia 16.02.2015 roku w sprawie sygn. akt II K 673/14, za czyn z art. 288 §1 k.k. popełniony w dniu 25 października 2014 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

3) z dnia 08.09.2016 roku w sprawie sygn. akt II K 68/16, za czyn z art. 178a §1 k.k., popełniony w dniu 10 września 2015 r., na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności;

Aktualnie E. S. (1) odbywa karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie II K 673/14. Karę odbywa w systemie zwykłym. Skazany jest uzależniony od alkoholu.

(dowody: odpisy wyroków k.7-8,9-9v,10-10v, opinia o skazanym k.15-15v, dane o karalności k.5-6).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 §1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych Sądów.

W przypadku skazanego E. S. wyroki w sprawach II K 566/14 i II K 673/14 zapadły przed dniem 1 lipca 2015 roku, natomiast wyrok w sprawie II K 68/16 zapadł dnia 8 września 2016 roku.

W myśl art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 01 lipca 2015 roku, stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczas obowiązującym, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu.

Zgodnie z art. 85 k.k., w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r., podlegają łączeniu tylko te kary, które orzeczone zostały różnymi wyrokami za przestępstwa popełnione, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich.

Z kolei zgodnie z treścią art. 85 §1 i §2 k.k. obowiązującą od dnia 01.07.2015 r., Sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zaś podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za te przestępstwa. Z kolei z §3 tego artykułu wynika, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Wymierzając karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

W niniejszej sprawie, z uwagi na to, że w sprawie II K 68/16 orzeczono wobec skazanego karę mieszaną nie można było objąć jej węzłem kary łącznej w wyroku łącznym, stąd Sąd stosował przepisy o karze łącznej obowiązujące do dnia 1 lipca 2015 roku.

Przedstawiona na wstępie konfiguracja wyroków oraz zasada łączenia kar określona w art. 85 k.k. przed 1 lipca 2015 roku pozwalała na orzeczenie w niniejszej sprawie kary łącznej poprzez połączenie kar z wyroków w sprawach II K 566/14 i II K 673/14. W każdej bowiem z powyższych spraw orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności, nadto wszystkie czyny osądzone w tych sprawach zostały popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku, tj. do dnia 3 grudnia 2014 roku.

Poza wyjątkiem określonym w art. 88 k.k. ustawa nie przewiduje reguł co do łączenia kar, na podstawie którejkolwiek z zasad wymiaru kary łącznej. Istnieją trzy zasady wymiaru kary łącznej : zasada kumulacji, asperacji i absorpcji. System kumulacji polega na zwykłym zsumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. System absorpcji polega na tym, że najsurowsza z kar pochłania pozostałe. System asperacji polega na zaostrzeniu najsurowszej z

wymierzonych kar. Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się reguła, że zasada absorpcji powinna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Tam gdzie związek ten jest dalszy kara powinna być zbliżona do kumulacji kar. Wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego dodawania kar. Priorytetową zatem zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast karą łączną orzekana na zasadzie absorpcji lub kumulacji wyjątkiem.

Orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ten sposób ustawodawca wskazuje na prewencję indywidualną jako jeden z podstawowych elementów decydujących o surowości represji. Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Wychowawcze cele kary realizowane są przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz przestępstwa w ogóle. W konsekwencji chodzi o wychowanie sprawcy na pełnowartościowego członka społeczeństwa. Wskazując natomiast na potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ustawodawca wskazuje na prewencję generalną jako jedną z ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary. Chodzi o to, aby fakt wymierzenia kary oddziaływał nie tylko na sprawcę, ale także na innych potencjalnych sprawców przestępstw, których wymierzanie kar (ich wysokość i rodzaj) powinno z jednej strony odstraszyć, z drugiej zaś – kształtować postawy społecznie akceptowane.

W przedmiotowej sprawie pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach II K 566/14 i II K 673/14, nie istnieje związek przedmiotowy, bowiem były to przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, natomiast zachodzi między nimi bliskość czasowa, popełnione zostały w odstępie niewiele ponad 4,5 miesiąca.

Wydając wyrok łączny Sąd ma obowiązek uwzględnić w zakresie wymiaru kary wszystkie te okoliczności, które zaistniały także po wydaniu poprzednich wyroków i które wskazują na przebieg procesu resocjalizacji. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym poza zasadami określonymi w art. 86 §1 k.k. istotny wpływ ma zachowanie się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. W tym wypadku zachowanie się skazanego warunkach izolacji penitencjarnej jest dobre, o czym świadczy opinia o skazanym z dnia 09 stycznia 2017 r. wydana przez dyrektora Aresztu Śledczego w S. (k.15-15v). Z opinii tej wynika, iż skazany swoim zachowaniem i funkcjonowaniem nie sprawia problemów natury wychowawczej, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, w grupie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo, do funkcjonariuszy regulaminowy. Nie był karany dyscyplinarnie, nie był także nagradzany regulaminowo. Brał udział w programie readaptacji społecznej.

W niniejszej sprawie Sąd, mając możliwość wymierzenia kary od 10 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, uznał że nie zachodzi potrzeba orzeczenia maksymalnie długiego okresu resocjalizacji skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, bowiem jego obecne zachowanie wskazuje, że czyni on zauważalne postępy w procesie readaptacji społecznej i dlatego wymierzył mu karę łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd uznaje, że tak orzeczona kara łączna pozbawienia wolności uwzględnia wszystkie wskazane okoliczności, jest zgodna z zasadą trafnej reakcji karnej i w sposób właściwy zrealizuje swoje funkcje wychowawcze i zapobiegawcze.

Względy prewencji szczególnej, jak i ogólnej w ocenie Sądu wskazują na konieczność wymierzenia skazanemu kary łącznej według zasady asperacji w podobnym stopniu zbliżonej do wymiaru kary łącznej określonego według zasad kumulacji i absorpcji.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego instytucja kary łącznej nie musi przynosić skazanemu wyłącznie korzyści, a z uwagi na treść art. 89 k.k., w niektórych przypadkach może tę sytuację nawet pogorszyć i nie stoją temu na przeszkodzie ani standardy konstytucyjne, ani standardy określone w ratyfikowanych umowach międzynarodowych chroniących uniwersalne prawa i wolności człowieka (zob. postanowienie. SN z 1.10.2002 r., V KK 73/02, LEX nr 56827). Instytucja kary łącznej nie jest też w żadnym razie instrumentem łagodzenia

kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa, a fakt popełnienia wielu przestępstw (z uwzględnieniem skazania w sprawie II K 68/16) nie jest okolicznością łagodzącą i nie może stanowić podstawy premiowania wielokrotnego sprawcy.

Na poczet kary łącznej Sąd zaliczył okres odbytej już przez skazanego kary w sprawie II K 673/14 oraz okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w dniach od 09.07.2014 r. do 10.07.2014 r. i od 25.10.2014 r. do 27.10.2014 r.

Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające łączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu – jak w pkt III, a na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umorzył – jak w pkt IV.

Sąd ponadto zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania.